

Sygn. akt I CSK 345/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa W. B.

przeciwko C. w J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca

zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 stycznia 2021 r., powód W. b. wskazał na przesłankę uzasadniającą jej przyjęcie z art. 398⁹ § 1 pkt.: 4) k.p.c. Skarżący podnosząc, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, tytułem dowiedzenia tej przesłanki stwierdził, iż zaskarżony wyrok jest „krzywdzący dla powoda zarówno co do zasady jak i wysokości zasądzzonego roszczenia, nie znajdujący oparcia w materiale dowodowym, zaś ustalony stan faktyczny jest pozbawiony oparcia w materiale dowodowym. Ponadto zasądzona kwota zadośćuczynienia jest rażąco niska nie odpowiadająca stopniowi cierpień fizycznych i psychicznych powoda, trwających przede wszystkim do dzisiaj /podwójne widzenie/”. W dalszej kolejności W. B. stwierdził, że „zaskarżony wyrok opiera się na arbitralnym i swobodnym potraktowaniu przez Sąd II instancji nie tylko właściwie jednego dowodu, tj.: z niekwestionowanej opinii biegłego sądowego, ale także niewłaściwie zastosowanych przepisach prawa materialnego głównie dotyczącego świadczeń zdrowotnych”.

Wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wywołał oczekiwanego, przez W. B., rezultatu.

Jak wynika, bowiem, z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.).

Tymczasem skarżący, w uzasadnieniu powołanej przez siebie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt. 4) k.p.c. zaprezentował rozważania sprowadzające się do zarzutu wobec Sądu II instancji, iż ten autorytatywnie potraktował przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego, a ponadto niewłaściwie zastosował przepisy dotyczące świadczeń zdrowotnych (ustawa o zakładach opieki zdrowotnej), przy czym w uzasadnieniu zaprezentowanym Sądowi Najwyższemu na okoliczność dowiedzenia przywołanej przesłanki przedsądu skarżący w ogóle nie wskazał, poprzez wywód prawny, na czym konkretnie te rzekome błędy Sądu II instancji miałyby polegać.

Mając okoliczności wyszczególnione powyżej na względzie, wskazać należy, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. wchodzi w rachubę wówczas, kiedy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo w sytuacji, kiedy podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób niewątpliwy. Nadto, zważywszy też na konstrukcję skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, stwierdzić należy, iż, na etapie postępowania kasacyjnego, nie są dopuszczalne zarzuty dotyczące oceny dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego, przy czym Sąd Najwyższy związany jest również ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W konsekwencji zaprezentowany w skardze kasacyjnej wywód prawny, na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności, nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed sądem II instancji, czy też oceny dowodów. Niedopuszczalne jest zatem formułowanie argumentów na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej przez wyrażenie dezaprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym oraz poprzez wystawienie kontestacji odnośnie do oceny przeprowadzenia przez sąd powszechny postępowania dowodowego, z wyjątkiem ocen odnoszących się do legalności procedowania dowodowego. Sąd Najwyższy jednocześnie kategorycznie podkreśla, mając na względzie powołany przez skarżącego, w podstawach kasacyjnych, ale odnoszący się też wprost do powołanej przesłanki „oczywistej zasadności” skargi, przepis art. 233 § 1 k.p.c., że zarzut naruszenia tego przepisu nie może być przedmiotem rozważań i ocen tego Sądu, skoro jego treść normatywna odnosi się bezpośrednio do dokonywania przez sąd oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, o czym mowa w art. 398¹³ § 2 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 2020 r., IV CSK 140/20, niepubl.). W konsekwencji zarzuty dotyczące naruszenia przepisów, które regulują ustalenie faktów i ocenę dowodów, a więc również art. 233 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., są niedopuszczalne (zob. też wyrok SN z dnia 9 września 2020 r., II CSK 757/18, niepubl.). Konkludując, przepis art. 233 § 1 k.p.c. może jedynie wyjątkowo stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy dokonana przez sąd drugiej instancji ocena dowodów jest rażąco wadliwa, sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania. W ramach kontroli kasacyjnej Sąd Najwyższy nie kontroluje samej oceny dowodów, a jedynie jej legalność. Skarżący może zatem zakwestionować stanowiącą podstawę ustaleń faktycznych ocenę dowodów, gdy oparta jest na materiale dowodowym zebranym z naruszeniem przepisów regulujących postępowanie dowodowe, w takim wypadku jednak obowiązkiem skarżącego jest przytoczenie tych przepisów i wyjaśnienie, jaki wpływ na treść rozstrzygnięcia to naruszenia miało. Jest to istotne, gdyż zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi

podstawę zaskarżonego orzeczenia, na podstawie art. 398¹³ § 2 in fine k.p.c. (por. wyrok SN z dnia 22 października 2020 r., I CSK 238/19, niepubl.).

Mając powyższe okoliczności na względzie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sformułowane przez W. B. wbrew zakazowi konfrontowania przez Sąd Najwyższy oceny dowodów oraz związania ustalonymi w sprawie faktami nie prowadzi do wniosku o oczywistej zasadności skargi. W konsekwencji rozważań w przedmiocie oceny wykazania przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. brak jest podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie przesłanka ta została w sposób właściwy dowiedziona. Sąd Najwyższy nie dopatrył się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, a którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).